OCHII FINXULUI

ROBERT KRAFT

13

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 13

V.1.0

Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală şi prelucrare de Aurel Lupaştean

CAP. XXXII

UN CAPITOL SCURT, DAR CUPRINZĂTOR

(Continuarea ultimului capitol din nr. 12)

— A avut doar loc un atac asupra automobilului blindat şi a pasagerilor săi pentru a se ajunge în posesia morisitului.

— Cum? Într-adevăr? s-a minunat speriat Deacon.

— Da, în India, de către un englez numit Austin. O să vă relatez totul mai târziu, pe larg. Principalul este că a avut loc un atac. Cine ajunge în posesia morisitului, poate să-l reproducă după aceea. Asta este principala noastră temere. Suntem foarte aproape de mină. Acum lucrurile nu stau aşa, că am dori numaidecât să ajungem în posesia morisitului, ci ne interesează întregul morisit şi persoanele care vor să-l producă, fiind şi în stare să o facă. Aştia trebuie pur şi simplu să dispară de pe faţa pământului. Mă înţelegeţi?

Ei da, şmecherul Arthur o înţelegea prea bine!

— În acest caz, o să pierdem câteva sute de milioane de dolari, a obiectat Deacon, mai degrabă formal.

— Ei vedeţi? Aţi priceput foarte bine. În schimb ne păstrăm dividendele.

— Înţeleg, înţeleg.

— În regulă! Faptul că automobilul, care străbate la ora aceasta deşertul Africii, va mai suferi şi alte atacuri din partea adversarilor noştri nu o prea cred. Va trebui să observăm automobilul pe tot traseul său prin Africa sălbatică, Am făcut deja aranjamentele, înţelegeţi-mă, un automobil trebuie să dispară fără urmă împreună cu toţi pasagerii săi.

— După câte îmi dau seama, toate astea se vor petrece în

America de Sud. Aţi aflat calea urmată mai demult de Georg Hartung?

— Bine înţeles.

— Atunci veţi şti drumul pe care-l va alege automobilul. Leonor Morris s-a ţinut mereu de ruta desenată de Hartung în cartea sa, din vremea când a făcut ocolul pământului pe jos ca globe-trotter.

— N-avem nici un motiv să credem că-şi va schimba ruta. Ei, atunci spuneţi că aţi făcut toate pregătirile ca acţiunea să aibă loc în America de Sud. Cât despre ce fel de metode veţi aplica, cred că-i inutil să mai întreb...

— Automobilul va trebuie să dispară şi el, a zâmbit Deacon plin de înţeles.

— Fără îndoială că vom sacrifica un pod tăindu-i stâlpii de susţinere, că vom plasa în anumite puncte de trecere mine de dinamită, totul ne este permis pentru a înlătura această maşină diavolească de pe faţa pământului. Şi în acest scop putem să cheltuim toată suma asta de o sută de milioane de dolari promisă iniţial pentru arvunirea morisitului.

Acest bătrân nu vorbea despre toate astea aşa cum vorbeşte pe scenă un actor în care e personificat răul, ci pe un ton egal, firesc, indiferent, ca şi cum ar fi fost cel mai nevinovat lucru din lume şi tot aşa au fost percepute spusele lui şi de către Deacon.

Abia mai apoi „faţa de vulpe” şi-a permis o remarcă ipocrită.

— Să nu se înţeleagă cumva că noi suntem nişte criminali, a spus el pe un ton milos. Nu, nu, suntem datori să o facem de dragul umanităţii, dar mai degrabă a sutelor de mii de muncitori harnici. Gândiţi-vă ce s-ar întâmpla cu slujbele acestor oameni. Milioane în realitate, dacă n-ar mai fi nevoie de ei în minele de cărbuni sau în puţurile petroliere! De nenumăratele cuptoare de încălzit şi lămpi de iluminat. Sunt milioane şi milioane care ar putea rămânea fără pâine, care ar muri de foame. Gândiţi-vă la micii copilaşi nevinovaţi... Nu, nu, trebuie ca această invenţie drăcească s-o trimitem acolo de unde provine. Asta suntem datori să o facem în numele întregii umanităţi. Amin!

CAP. XXXIII

FĂRĂ APĂ ŞI ELECTRICITATE

În cele ce urmează nu vom zugrăvi aici locurile prin care au trecut pasagerii automobilului din Egipt şi prin Africa de jos. Pentru a face asta există cărţi de specialitate, în care se pot citi tot felul de lucruri.

Vom zugrăvi numai întâmplările prin care au trecut pasagerii automobilului şi doar acelea care nu se găsesc în alte cărţi.

Deja în cea de a treia zi de când trecuseră canalul de Suez, călătorii noşti se găseau deja în Nubia şi asta fără a înlătura noaptea. Dar automobilul putea să recupereze în toată tihna cele o sută de mile germane. Pentru Maximus asta nu însemna mare lucru. Dacă un alt automobil ar fi străbătut aceeaşi distanţă s-ar fi lovit de probleme insolubile, ca cea privind combustibilul, de exemplu. De unde să faci rost de benzină, petrol, de spirt? Maximus, dimpotrivă, n-avea nevoie decât de apă şi numai apă, ce se găsea pretutindeni şi care cu ajutorul acumulatorilor putea ţine opt zile şi opt nopţi şi în acest timp putând străbate mai mult de opt mii de mile geografice.

O distanţă aşa de mare unde să nu găseşti apă există fireşte pe pământ.

Maximus ţinea desigur să urmeze calea şi drumurile folosite de vechile caravane, care împânzeau Africa în lung şi în lat şi despre care se cunoştea tot şi găsindu-le trecute în hărţi. Câteodată aceste hărţi duceau până la ţinuturi muntoase sau regiuni mlăştinoase, care pentru un automobil obişnuit s-ar fi dovedit de netrecut. Dar întrucât acelaşi drum fusese străbătut în trecut de către cai şi cămile, nici Maximus nu se putea lăsa mai prejos. Lucrul principal era că existau trecători şi defileuri prea înguste pentru un automobil, ori poduri prea mici sau prea slabe, ca să-i suporte greutatea. Sau chiar prăpăstii prea late, pe care Maximus să nu le poată sări.

Însă Georg alesese acelaşi drum de care se folosise şi el în

periplul său anterior în jurul lumii şi tocmai de aceea le spusese tuturor că nu va fi nici un pericol pentru Maximus.

În Nubia, paradisul vânătorilor, a putut fi doborât un elefant cu ajutorul unui revolver pneumatic instalat în turela blindatului.

Acum e cazul să tratăm parţial subiectul elefanţilor, insistând asupra unor amănunte care nu se găsesc uşor în alte cărţi. Este în general acceptat că elefantul african e pe punctul extincţiei.

Iată acum un raport comercial:

La centrul pentru comercializarea fildeşului din Africa s-au recoltat în o mie nouă sute şapte peste patruzeci de mii de colţi de elefant! În anul o mie nouă sute zece s-au livrat cu două mii de colţi mai mult ca înainte.

Sigur, elefanţi nu se mai înmulţesc atât de mult pe cât sunt de exterminaţi şi astfel vom ajunge la vremea când vom zări unicul elefant doar într-o grădină zoologică şi nici măcar copii noştri...

În inima Africii lucrurile stau cu totul altfel decât vor să ne facă să credem anumiţi filfizoni. E o părere la fel de greşită ca şi alarma acelora care anunţă iminenţa epuizării oricărei urme de cărbune din sol.

Cât priveşte colţii de elefant, aceştia provin numai de la masculi. Or elefanţii trăiesc în turme, iar elefantul conducător îşi alungă toţi rivalii. Şi cei alungaţi, numiţi fihl, se prăpădesc de inimă rea. E greu să dai peste asemenea elefanţi expulzaţi pentru a le colecta colţii, prin urmare, toţi aceşti colţi obţinuţi prin vânătoare provin de la masculii dominanţi în turmă.

Cine vrea să hăcuiască un elefant poate să-şi ia butoiaşul cu sare şi să se ducă liniştit în Africa, unde va găsi curând un exemplar fără nici o grabă.

Un colţ de elefant cântăreşte în medie opt kilograme de fildeş, din care se pot confecţiona mingi de biliard.

Excelenta carne de elefant cu gust atât de bun a silit pe păstrătorul camerei de aprovizionare şi afumare a lui Maximus să se scape de o parte a vânatului indian.

Trompa şi picioarele au fost coapte imediat la foc, bucurându-se de ele cel mai mult Adam.

În privinţa vânatului proaspăt nu trebuiau să-şi facă griji pe tot parcursul lor prin Africa şi de fapt aici găseau un vânat ales, cu care nu se mai întâlniseră până atunci. De exemplu, carnea de girafa era mai fragedă decât aceea a unui bivol tânăr, aşa cum o pot spune toţi cei care au călătorit prin continentul negru.

În cea de-a patra zi se găseau deja în Kondofan. Deşi aparţinea formal Egiptului, harta care era cea mai nouă ediţie nu

specifica asta, ci arăta, doar nişte fâşii punctate.

Câteva păduri, urmate de savane nesfârşite, udate din belşug cu apă, în care se găseau cele mai felurite animale. Chiar din goana automobilului, toate acestea erau clar vizibile.

— Ce se află acolo?

Chiar şi acei care aveau de lucru se buluceau atunci să vadă despre ce era vorba.

Dinspre răsărit către apus se părea că avea loc o vânătoare de oameni. Negri pedeştri răspândiţi pe grupuri, erau urmăriţi de câţiva călăreţi, cărora nu le-a trebuit mult timp pentru a-i ajunge pe acei ce fugeau, deşi aceştia alergau de mama focului.

De ce erau urmăriţi, nu era clar. Totul aducea cu o vânătoare de antilope, la care negrii, în special din neamul caffilor, dovedeau o iuţeală de picioare nemaivăzută şi încă alergau în zig-zag, pentru a arunca cât mai formidabil cu lăncile lor în vânat.

Dar nu se vedea defel că ar fi vorba de un vânat fugărit şi curând a devenit clar scopul acestei urmăriri.

Da, fără îndoială era vorba de o vânătoare, însă în nici un caz asupra unui vânat în patru picioare. Deodată şi-au schimbat direcţia şi primul negru, ce era urmat de un al doilea, a cotit-o înspre automobil şi chiar în momentul când a ajuns la drum, care nu era decât o mică fâşie îngustă, s-a prăbuşit la pământ de epuizare, sau poate fiindcă se împiedicase.

— Masser, masser, salvează-mă, salvează-mă, salvează-mă, Uboşinto nu vrea să fie sclav! se tânguia de zor cel căzut la pământ, într-o engleză destul de acceptabilă, după ce înainte, într-o altă limbă, străină, a strigat ceva.

Ce se întâmpla aici părea lesne de desluşit. Era vorba de un sclav fugit, urmărit de stăpânul său. Ceilalţi fugari stătea speriaţi de o parte gâfâind şi transpirând şi preferau doar să privească din dosul unor tufişuri la ceea ce se petrecea, fără a se apropia de automobil.

Cât despre călăreţi, aceştia s-au făcut repede nevăzuţi. Sosirea automobilului schimbase tot raportul de forţe. Întrucât vânătoarea de sclavi, neguţătoria de sclavi, ca şi sclavagismul în sine, fiind prohibite şi condamnate de toate naţiunile, aceştia se făceau culpabili de pedeapsa capitală şi asta o ştia fiecare negru din fundul Africii, chiar dacă auzise numai în trecere de Europa sau America.

Din păcate, comerţul cu sclavi nu este nici pe departe abolit.

Agresorii îşi dădeau prea bine seama că nu puteau întreprinde

nimic împotriva acestui automobil blindat, înarmat cum se cuvine, astfel că după o scurtă deliberare între ei şi-au văzut de drum. Fuseseră destul de descumpăniţi de apariţia acestui monstru, ca să-şi mai sfideze norocul.

Chiar şi restul oamenilor, cei urmăriţi, de teamă s-au retras, continuându-şi drumul.

Numai primul dintre negri, Uboşinto, se urcase deja în automobil.

Acum îi povestea totul lui Georg în engleza lui stâlcită, deşi acesta cunoştea şi araba.

Deja pentru a doua oară făcea parte dintr-un transport de sclavi. Provenea de pe coasta de vest a lacului Niassa, devenit lacul Albert. Până acum zece ani trăise acolo ca un cumsecade fiu al naturii, într-o dulce delăsare. Întreruptă doar de câteva episoade de vânătoare, pescuit sau cultivat de fructe sau legume. Arabii au declanşat însă vânătoarea de sclavi, iar Uboşinto a căzut în mâinile acestora, a fost transportat spre coastă şi vândut unui arab bogat.

Apoi a fost vândut la licitaţie unui englez, în casa căruia a servit câţiva ani într-un mic port de pe coasta orientală.

— O, domn foarte, foarte bun, Masser Lerxis.

Dar dorul de casă, de locurile natale au început să-l chinuiască.

Într-o zi a lăsat în urmă toate cuceririle civilizaţiei moderne, lingură, furculiţă, săpun şi altele, pentru a ajunge din nou pe malul lacului unde altădată obişnuia să lenevească în voie.

Şi aşa a început iarăşi să trăiască pe malul idilic între membrii tribului său, fără pastă de dinţi şi săpun, însă ca om liber, care dispreţuia munca adevărată.

Dar cu vreo trei luni înainte au început iarăşi să apară vânătorii de sclavi. Şi iată că din nou Uboşinto era nevoit să mărşăluiască pentru a doua oară în calitate de sclav pe acelaşi drum. Ieri reuşise cumva să scape de sub supraveghere, dar era pe punctul de a fi ajuns.

Ce-i drept, negrul acesta ştia să povestească mai cu seamă în zugrăvirea dorului său de casă era un artist, deşi se folosea de engleza sa trunchiată, Leonor chiar a început să lăcrimeze de emoţie. Georg, dimpotrivă, a luat cu totul altă figură, dar nu a intervenit deloc şi l-a lăsat pe negru să-şi depene povestirea.

— A fost deci o caravană de sclavi, din care ai şters-o!

— Da, se pare că fuseseră două sute de oameni, femei şi copii.

Foarte emoţionată, Leonor s-a întors spre Georg.

— Mister Hartung, ce ar fi să îndrăznim?

Georg însă a scuturat posomorât capul, după care a luat şi el cuvântul. Ce urmau să facă cu sclavii eliberaţi? Doar nu putea să-i ia pe toţi în automobil pentru a-i readuce în patria lor. Dacă nu o puteau face, ar ajunge în mâinile altor neguţători de sclavi. Nu, nu, una era să ajuţi la eliberarea unui sclav, dar a atâtora de mulţi? El aparţinea acelora care nu credeau că înlăturarea sclaviei ar fi o binecuvântare în orice condiţii. Prin asta mizeria lumii nu era înlăturată.

Nici Uboşinto nu pomenise nimic despre posibilitatea eliberării celorlalţi. Pe de altă parte, nu se plânsese deloc din cauza dificultăţilor întâmpinate cu deplasarea, nici chiar cu tratamentul în condiţia sa de sclavie.

Putea mânca pe săturate, ceea ce nu se întâmpla întotdeauna acasă, numai că pe el îl chiuia îngrozitorul dor de casă!

Aşa că Leonor a renunţat destul de curând la ideea de a urmări caravana de sclavi. Primise o lecţie pe care nu înţelesese însă în întregime. Totuşi putea să-l ia pe Uboşinto pentru a-l duce îndărăt în ţinutul său. Oricum, drumul lor mergea şi aşa în direcţia malului de vest al lacului Niassa. În două zile puteau fi acolo.

Şi aceste două zile s-au scurs fără să se petreacă mare lucru. Automobilul rula cu o viteză mult prea. Mare, încât nici de conversat nu o puteau face cu aceeaşi uşurinţă. Din Kordofan au ajuns în partea de vest a posesiunii engleze, după care au intrat în partea de orientală a Congoului belgian. Un ţinut înţesat de tot felul de ape, fluvii, lacuri, râuri, izvoare, după care pustietatea junglei. A urmat apoi o uriaşă regiune de savană, cam o mie şase sute de mile pătrate geografice, unde în sezonul secetos nu cădea o singură picătură de apă.

Tocmai aici trecuse Georg prin cele mai dificile momente ale sale, deşi erau pe vremea sezonului ploios. Nu voia să plouă şi fiecare strop dacă ar fi căzut ar fi dispărut fără de veste în solul uscat.

Totuşi, această regiune, aparţinând încă englezilor, era destul de bogată în vânat, deşi nu dintr-acela care nu se poate lipsi de apă, cum ar fi bunăoară elefantul. În schimb, mişunau tot felul de antilope, din acelea care se mulţumeau cu rouă dimineţii, astfel încât chiar în sezonul uscat se bucurau de o iarbă grasă. Pentru vite această rouă nu era suficientă, nici măcar pentru oi, de aceea, destule comute îşi găseau sfârşitul, fapt dovedit de nenumăratele oase răspândite peste tot şi care marcau drumul.

— Iată acolo un struţ!

Era însă o întreagă colonie şi ocazia asta nu o puteau lăsa să le scape. A început vânătoarea asupra păsărilor. Maximus şi-a permis să gonească cu o viteză de şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră.

Deodată viteza a scăzut considerabil.

— De ce vă opriţi? a întrebat Georg.

Leonor care se afla la volan avea un chip care le-a arătat tuturor că încetinise fără voia ei.

— Dar ce s-a întâmplat?

Ea s-a uitat la gazul exploziv şi a şi găsit cheia răspunsului.

Aparatul avea un regulator care se defectase şi care asigura intrarea materiei prime, adică a apei.

Asta nu o observase nimeni şi morisitul care asigura forţa tracţiunii nu se mai producea.

— Green, repede, repede! Ce se petrece acolo De ce nu mai avem acces la apă?

Adam a învârtit robinetul, după care clătinând capul, a declarat cu stoicism:

— Nu ştiu de ce apa nu mai are acces. În aceeaşi clipă s-a auzit un strigăt. Venise de pe buzele lui Charley, Acesta a arătat cum uşa din spate rămăsese deschisă şi căutând către unul din robinetele ce permiteau accesul apei prin ţeavă, a constatat că era deschis şi el.

— Cine şi-a permis să deschidă robinetul?

Această întrebare nici nu mai era necesară. Uşa deschisă... cu toţii fuseseră cuprinşi de aceeaşi bănuială.

— Unde este negrul?

Da, asta era. Mister Uboşinto nu mai era prezent. În timp ce toţi se aflau în cabina şoferului şi priveau înaintea lor drumul, el şi-a permis să întoarcă robinetul, după care sărise afară, întrucât uşa rămăsese deschisă.

Era tardiv şi inutil de-acum să mai dezbată problema dacă negrul îşi rupsese gâtul sau nu în urma săriturii la o asemenea viteză. Îngroziţi, pasagerii lui Maximus s-au uitat unul la altul. Automobilul, căruia îi lipsea combustibilul se oprise.

— Asta s-o fi făcut numai Uboşinto?

— Absolut sigur!

— Tocmai acum când ne găsim în regiunea asta secetoasă. Nu numai secetoasă, dar complet lipsită de apă, a corectat-o Georg.

— Asta n-a făcut-o din iniţiativa sa, ori de capul lui.

— E greu de crezut că ar fi putut-o face.

— Aşa că se poate spune că e mâna lui L. P. Deacon.

— Nu-i exclus.

— Sau un altul l-a împins la asta.

— Posibil.

— Aşadar, până şi aici, în inima Africii, mă urmăreşte conjuraţia aceea blestemată împotriva mea?

— Şi de ce nu? Când l-am luat pe negrul ăsta la bord eram destul de aproape de graniţa lumii civilizate, astfel încât a avut timp îndeajuns să-şi facă toate preparativele.

— Prin urmare, întreaga această urmărire a aşa-zişilor sclavi să nu fi fost decât o comedie regizată?

— E de presupus. De aceea nu voia acest negru de treabă să urmărim mai departe caravana de sclavi. Oricum, nu exista nici una.

— Incredibil!

Leonor n-a mai spus nimic, ci şi-a strâns numai buzele, cu mâinile încleştate pe volan.

— Ei, încă nu suntem pierduţi. Negrul nu ştia nimic de sistemul nostru electric, cu ajutorul căruia încă mai putem parcurge opt mii de kilometri, Aşadar, mai departe! Nici de sete nu va trebui să suferim, deoarece în patru ore vom fi la lacul Niassa.

Leonor a apăsat pe un alt buton, care asigura autonomia energiei electrice, dar Maximus nu s-a mişcat din loc.

De-abia acum fata şi-a pierdut cumpătul şi culoarea din obraji.

— Adam, Adam, ce înseamnă asta? a strigat ea, cu adevărat îngrozită, palidă de moarte.

Adam a trecut imediat să încerce acumulatoarele, după ce apăsase trapa către acestea. Pe acestea se baza întregul sistem locomotor electric.

— Nici un pic de energie nu mai avem aici.

Acum, Leonor era pe de-a întregul conştientă de imensa primejdie în care pluteau.

În acumulatoarele, care fuseseră încărcate la pornire nu mai exista nici un pic de energie electrică.

Erau prevăzute cu un dispozitiv care permitea energiei să se scurgă în pământ. Dura o jumătate de oră pentru a goli acumulatorii, fără ca vreo scânteie electrică să avertizeze despre aşa ceva. O altă invenţie genială a lui Morris, de data asta folosită împotriva lor.

Sigur că manivela care putea iniţia procesul fusese bine mascată, pentru ca nimeni din greşeală să n-o fi putut atinge. Trebuia deschis un dulăpior care făcea corp comun cu peretele,

dar acesta nu era nici aşa vreodată încuiat.

Aşadar, acest negru ticălos le furase şi energia electrică. Prietenilor noştri desigur nu le rămânea prea mult timp să dezbată unde deprinsese acest duşman infam necesarele cunoştinţe mecanico-inginereşti.

Negrul petrecuse două zile în automobil. I s-au oferit haine şi nu i s-a cerut să efectueze vreo muncă directă, doar l-a ajutat pe Tom la spălatul vaselor şi la alte îndeletniciri, asemănătoare.

Cel mai vădit interes îl arătase pentru echipamentul automobilului. De altfel şi stăpânul său englez nutrise o preocupare similară. Uboşinto devenise chiar şoferul stăpânului său.

Dar acesta era un automobil de cu totul şi cu totul de altă factură. Unde era prevăzut aici aparatul care consuma combustibilul convenţional, benzina? Unde e aceea, unde este cealaltă?...

Aşa întreba mereu negrul, dându-se mai stupid decât era în realitate, iar Tom în naivitatea lui îi răspundea la toate întrebările, explicându-i unele lucruri fără a intra atunci la bănuială.

Acum vedeau cu toţii consecinţele.

— A fost un ticălos atât de prefăcut, a continuat să spună Adam.

Nu s-a mai revenit asupra acestor lucruri şi nimănui nu i-a fost reproşat ceva.

Trebuiau numai să fie confirmate acum cu cruda realitate, singuri în savana uscată, fără capacitatea de a se putea mişca.

Leonor s-a scuturat din starea de cvasiprostaţia în care se găsea, înfruntând realitatea cu sânge rece:

— Exact la ţanc a picat asta! Acum avem ocazia de a şti cu adevărat cum stăm, să dovedim că putem să ne ridicăm deasupra acestor evenimente vitrege. Ori să părăsim pur şi simplu automobilul, luptând pentru supravieţuire. Vom vedea dacă vom muri de foame şi de sete în această luptă.

Adam era tocmai gata de a stabili cu sextantul înălţimea soarelui. Pentru a calcula poziţia geografică, în acest scop nu avea nevoie de tabel de logaritmi, fiindcă îi avea pe toţi în memorie. De asemenea, pentru calculele sale nu-i trebuia hârtie.

A stabilit poziţia, latitudinea şi longitudinea, în minute şi secunde cu acurateţe, după care a apelat la o hartă.

Potrivit acesteia, se găseau într-un punct de unde o perpendiculară ducea după douăzeci şi şase de mile direct la

lacul Niasa sau Albert. Cel mai apropiat fluviu de care trecuseră se afla la treizeci de mile în spatele lor.

Era foarte cu putinţă să se mai fi aflat şi alte izvoare de apă, ori cursuri mai mari sau mai mici, de care ei să nu aibă habar. Cu toate acestea, era sănătos să considere că lacul Niassa era ţelul lor cel mai apropiat. Asta fusese şi intenţia lui Georg încă de la început.

— Ei bine, pentru a acoperi această distanţă, care însemna vreo sută de mile engleze, aveau nevoie de patruzeci de litri de apă, indiferent cât de repede se mişcau. În rezervorul unde ţineau apa de băut nu se mai găsea nici zece stropi. Odată deschis robinetul, nici nu mai e nevoie să te uiţi, ca să vezi câtă apă a mai rămas. Oricum, nu mai e nimic de văzut. În combustor se mai găsesc încă cinci litri pe care i-am putea folosi.

— Deci nu mai suntem în măsură să producem morisitul. Nici dacă forţăm capacitatea aparatului? a întrebat Georg.

— Nu se mai poate, dar... Mister Hartung scuzaţi-mă, aş avea nevoie de toată capacitatea dumneavoastră de înţelegere şi disponibilitate pentru a ne rezolva problemele. Cum am putea folosi mai bine această rezervă de apă pentru a produce morisitul? Ştiţi cumva?

— O, da. Asta-i destul de simplu, e nevoie numai de...

— Opriţi-vă, opriţi-vă, dacă ştiţi e în regulă. Mister Green o ştie şi dânsul la fel de bine, altfel l-aş debarca chiar acum. Dar cum am putea. Şi acum mă adresez vouă, Tom şi Charley, să folosim mai înţelept rezerva de apă pe care o mai avem în aparat?

Cei doi montori s-au uitat cu oarecare stângăcie înspre aparat, după care s-au scărpinat, după ureche, mormăind ceva despre agitarea şi vărsarea apei în sticle.

— Dar ştiu că sunteţi de colea! i-a luat peste picior Leonor, ironizându-i. Ei, Mister Hartung, acum e momentul să vă dovediţi priceperea. Sau poate şi dumneavoastră sunteţi de părere să aruncăm restul de apă în sticle?

— Nici pe departe! Pentru a ridica cât de cât nivelul de apă în aparat e suficient să aruncăm bucăţi de metal, sau chiar nisip sau...

— Asta e de la sine înţeles.

— Ar mai fi o posibilitate. Să se demonteze cilindrul.

— Asta desigur, fără a cauza o explozie care ne-ar putea sfâşia în bucăţi? a râs Leonor, care părea să-şi fi căpătat în urma discuţiei buna dispoziţie. Cu aşa ceva nu aş vrea să merg la risc, asta-i sigur.

— Atunci este în regulă. Aşadar ne mai rămân doar cei câţiva litri, cu care nu putem parcurge noi vreo optsprezece kilometri. Problema e de unde mai luăm noi încă treizeci şi cinci de kilometri?

— Asta mi-ar plăcea să aflu de la dumneavoastră.

— Aş avea ceva de spus, s-a făcut auzit Adam.

— Ei. Bine?

— Gonim îndărăt cu cei cinci litri de apă rămaşi şi-l căutăm pe blestematul acela de negru. O să-i sucim gâtul. Îi vom suge tot sângele ca nişte vampiri, după care o să-l hăcuim mărunt, mărunt...

— De asta sunteţi numai în stare? l-a dojenit Leonor cu reproş.

— De meritat, ar meritat-o individul cu vârf şi îndesat, dar sângele lui ne-ar putea fi de folos. La urma urmei nu e tot un fel de lichid?

— Lăsând gluma la o parte, am putea folosi sângele pe post de apă? a întrebat Georg uimit.

— De ce nu? V-am lămurit doar destul de exact principiul folosirii morisitului. Descompune orice apă cu care vine în contact. Aşa cum o face curentul electric, funcţionează numai puţin diferit, dacă nu descompune apa pură în elementele sale componente. Alcoolul absolut nu-l descompune. Faţă de acesta nu are nici o acţiune. Cu totul altfel se comportă cu spirtul. Care are în compoziţi sa ceva apă. Toată apa prezentă o descompune în părţile sale componente. Oxigen şi hidrogen, până când nu mai rămâne decât alcool pur.

— Atunci e relativ simplu.

— Adică?

— Avem doar rezerve mari de supă în conserve.

— Foarte adevărat! La asta m-am gândit şi eu în primul rând. Nu suntem chiar pierduţi, de patruzeci de litri de apă mai putem face oarecum rost din tot materialul apos, alimentar, pe care-l avem la dispoziţie.

— Aşa e! Să ne gândim numai, la sosul de tomate, sucurile de fructe şi câte altele, care şi aşa nu sunt pe gustul multora.

Nu se ştia exact dacă Adam şi cei doi montori ajunseseră şi ei la aceeaşi concluzie. În orice caz, părea să le folosească „frenezia” cumpărăturilor din bazarul oraşului părăsit.

Neîndoielnic că n-ar fi obţinut cine ştie ce mare profit storcând cutiile de conserve de carne, dar cele cu mazăre, fasole sau alte legume în suc propriu ar fi putut fi luate în consideraţie.

Adevărul este că această idee a fost îmbrăţişată cu entuziasm.

Aparatul de combustie gazoasă să funcţioneze pe bază de supă din cozi de bivol. Asta da, era ceva! Şi doar aveau la dispoziţie o ladă întreagă cu douăzeci şi patru de litri dintr-o astfel de supă!

O supă apoasă în care înotau câteva oase. S-au pus cu toţii pe lucru. Acum nu se mai gândeau cum să ridice nivelul apei, aruncând bucăţi de metal în dispozitiv, până ce acesta ar fi ajuns în combustor. Nu, asta nu mai era primordial.

— Oricum, n-ar fi însemnat mai mult de optsprezece kilometri. O astfel de operaţie s-ar fi putut face la sfârşit şi nu era decât o posibilitate teoretică asupra căreia se oprise Leonor.

S-au deschis cutiile de conserve, strecurându-se supa, filtrând-o de ingredientele ei solide. Lichidul a fost cules într-un butoiaş, pregătit pentru a ajunge în aparatul de combustie, unde morisitul a putu fi din nou produs cu o mare promptitudine, de data asta din supă de cozi de bivol.

— N-ar trebui să aşteptăm aici ca să vedem cine şi de ce ne-a făcut festa asta? a întrebat încă o dată Georg.

Leonor însă a scuturat capul mohorâtă. Era vorba de o conspiraţie în ceea ce o privea, însă nu-şi mai bătea capul cine îi sunt cu adevărat duşmani. Poate că o ştia prea bine…

Supa de bivol din conserve odată epuizată, urma la rând sucul de tomate, din care n-aveau decât doisprezece litri în cămară. Dar cu toate acestea împreună n-ar fi putut acoperi decât jumătate din distanţa necesară până la lacul Niassa.

Totuşi, mai aveau în rezervă şi alte soiuri de conserve, care produceau mai mult sau mai puţin lichid.

Însă era păcat să risipească atâta bunătate de lichid într-o regiune bogată cu precădere cu vânat şi prin urmare, într-un regim alimentar solid.

— Eşti nebun de-a binele, s-a răstit Adam către unul dintre montori, care se nimerise să fie chiar Charley. O asemenea risipă nu mi-aş fi închipuit-o în coşmarul cel mai înfiorător!

— Ce se petrece aici? a întrebat Leonor. De ce este făcut Charley risipitor?

— Păi, ia gândiţi-vă! Aruncă atâta bunătate de compot, doar vom mai câştiga o milă. Dar ce spun eu? O jumătate de milă numai!

În aceeaşi clipă Georg s-a tras înapoi şi-a înşfăcat carabina şi a slobozit un foc într-o antilopă gnu, una dintre cele mai mari ale Africii, cam de mărimea unei vaci tinere.

— Dacă această antilopă nu e chiar seacă pe dinăuntru, ar putea conţine suficient lichid pentru a ne permite să ajungem

până la lac.

Animalul fusese rănit de la bordul blindatului, căzuse cu capul înainte şi acum era pe moarte.

Pasagerii lui Maximus au coborât, colectând din trupul antilopei mai multe găleţi de sânge. L-au amestecat cu sosul de tomate, reuşind prin continuă agitaţie să aibă un lichid din care intenţionau să obţină gazul combustibil.

Exista şi teama să nu se înfunde ţevile şi atunci ar fi avut serios de lucru, în caz că lichidul nu s-ar fi dovedit suficient de fluid.

— Mister Hartung, ia priviţi cum o să înlăturăm pericolul de explozie.

Georg a vrut să se îndepărteze pentru a nu fi martor şi părtaş la aflarea secretului, dar această tentativă nu a făcut decât să o supere pe Leonor.

— Atunci plecaţi de aici dacă socotiţi că nu am încredere în dumneavoastră!

Georg a rămas însă şi a fost martor al procesului pe care fata l-a început prin mânuirea recipientelor de combustibil. Nu a fost nevoie decât de o manevră simplă, prin care era cu desăvârşire înlăturată o explozie. Numai că această operaţie simplă nu putea fi făcută în nici un caz de către cei neiniţiaţi.

S-a reluat în cele din urmă călătoria şi tocmai în momentul când ultima rezervă de sânge a ajuns în sticlă, au putut zări în depărtare ondulaţia strălucitoare a apei lacului. De-acum nu mai era necesar să se mai consume lichidul din alimente. Adam i-a împărtăşit lui Georg o altă posibilitate de a obţine energie, însă în taină, vorbind numai în şoaptă, pentru a nu fi auziţi de către Leonor.

Între timp, automobilul s-a oprit la vreo sută de metri de oglinda apei, exact când combustibilul improvizat în grabă s-a consumat cu totul. Dar aceşti ultimi o sută de metri nu mai aveau nici o importanţă, întrucât o singură găleată de apă luată din lac ar fi fost de ajuns.

Georg s-a declarat gată să meargă pentru a aduce apa.

— Dar dacă vi se întâmplă ceva? l-a întrebat Leonor cuprinsă de îndoială.

— Şi ce ar putea, mă rog, să mi se întâmple? a râs Georg.

— Păi, negri ostili, animale sălbatice!

— Cu astfel de primejdii cred că m-am obişnuit în cei şapte ani de peregrinări.

— Şi totuşi, dar dacă v-aş însoţi cel puţin?

Leonor a insistat atât de mult să meargă, de parcă ar fi vrut ea însăşi să se boteze în apele necunoscute ei ale lacului.

În drum spre apă nu şi-au vorbit defel. Tot atât de tăcuţi s-au şi întors.

Nu mult după aceea, Maximus se găsea deja la malul lacului, unde fusese lăsat în jos un furtun prin care vehiculul îşi făcea plinul.

Două zile încheiate au rămas în preajma Niassei, care fuseseră necesare, întrucât era nevoie de timp ca acumulatoarele să se încarce cu suficientă electricitate necesară dinamurilor maşinii.

N-au existat incidente sau aventuri deosebite, dacă nu avem în vedere că opt indigeni s-au ţinut de-o parte de monstrul de metal. Or noi nu povestim aici decât acele evenimente car au legătură cu deplasarea prin Africa.

Adevărul este că pasagerii dacă voiau să fie la adăpost de evenimente neplăcute, nu rămânea altceva de făcut decât să se baricadeze în automobil şi nimeni nu le mai putea face nimic.

Se găseau la adăpost ca într-o veritabilă citadelă.

După încă nouă zile, au ajuns în vecinătatea regiunii Capului, iar în cea următoare se găseau într-o zonă intens cultivată.

O întâmplare a făcut ca ruta lor să se abată puţin de la vechea cale pe care o urmase odinioară Georg.

Dar asta nu mai avea mare importanţă, întrucât existau şi aşa destule drumuri ce duceau înspre Capetown. Nu şi-au putut imagina niciodată ce şansă au avut să aleagă o altă rută de acces în oraş. Şansă care le-a permis să evite o serie de capcane îngrozitoare, menite să ducă la dispariţia lui Maximus.

Totuşi, din calea destinului nu poţi fugi la nesfârşit. De asemenea, în America de Sud îi aşteptau capcane cu dinamită şi alte lucruri „frumoase”, dar la urma urmei erau încă în Africa şi nici măcar nu atinseseră Capetownul.

CAP. XXXIV

UN ATENTAT CU BOMBĂ

— Acum vom merge din nou pe vechiul drum străbătut de mine, a spus Georg.

Se găseau pe şoseaua care străbătea ţinutul muntos situat la douăzeci de mile în spatele oraşului Capetown, dinspre sud spre nord. Şoseaua era mărginită la dreapta de un perete abrupt de stâncă, în timp ce la stânga se căsca o prăpastie imensă. Oricum, drumul nu era defel o cărare izolată, ci o cale destul de largă pentru a permite la trei maşini să meargă una lângă alta.

De când s-a construit calea ferată peste ţinutul muntos, şoseaua respectivă nu e prea folosită, nici măcar turmele de animale nu sunt mânate pe aici, întrucât, lipseşte apa şi nutreţul. Prin urmare, greutatea corporală a animalelor ar scădea inevitabil după traversare.

Cu toate acestea, pentru automobile şi biciclete era un drum perfect utilizabil şi Maximus nu a întârziat să le ajungă şi să le depăşească, mă refer deopotrivă la automobile şi biciclete.

Au parcurs cu o viteză moderată o parte din drum, până când după o cotitură, aproape în unghi drept, au scăpat din nou la o întindere de şosea pe care nu se zărea până hăt departe nici un obstacol.

Pe când aduseseră iarăşi maşina la viteza normală de croazieră, Georg, Adam şi Leonor au fost martorii unui eveniment deosebit. Toţi trei camarazii care se găseau în cabina şoferului au văzut înaintea ochilor ceva venind cu o iuţeală de necrezut în întâmpinarea lor, ceva de culoare neagră, ca o pasăre, sau mai degrabă o piatră. În momentul când acest neaşteptat obstacol a aterizat pe şosea, astfel încât Maximus era obligat să treacă peste el, neexistând vreme de ocolire, inima fetei a fost străpunsă de un acut presentiment de primejdie.

În acelaşi moment s-a produs o detunătură îngrozitoare, automobilul fiind literalmente azvârlit înainte.

— Asta a fost o bombă! a izbucnit concomitent strigătul din gâtlejul celor trei pasageri.

Aproape instinctiv, fără a mai avea vreme să se gândească la siguranţa ei, Leonor a frânat.

Georg a fost proiectat cu capul înainte, după care revenindu-şi, a sărit afară din vehicul, scoţându-şi imediat, fulgerător, pistolul cu gaze pe care îl purta în permanenţă în buzunar. Însă nu a tras.

Când s-a întors, Leonor a pornit din nou motorul, îndepărtându-se cu toată viteza. Georg i-a arătat şefei sale ce ridicase de jos.

— Aceasta este o bucată dintr-o bombă sau o grenadă.

— Cu siguranţă că a fost o bombă, s-a pronunţat Leonor, care-şi recăpătase sângele rece.

— Ne-a vizat pe noi.

— Păi, pe cine alţii?

— Am văzut într-o fracţiune de secundă un cap de om sus, deasupra peretelui de stâncă, care a dispărut înainte de a ajunge să trag.

— Şi la ce ne-ar fi folosit, chiar dacă l-am fi ucis pe atentator?

Prin această afirmaţie Leonor a dat semnalul că nu mai voia să insiste pe marginea acestui subiect. Următoarea oră a petrecut-o în tăcere, acordând atenţie numai drumului. Totuşi, era palidă de moarte şi a continuat să fie până la lăsarea în spate a lanţului muntos.

În faţa lor se deschidea perspectiva unei câmpii netede, cu ogoare cultivate, ici-colo câte un orăşel, către care gonea vreun tren pe calea ferată. După încă o scurtă porţiune de drum, Leonor a oprit apoi automobilul.

— Aşa deci!

Era clar că-i venise ceva în minte, tocmai de aceea s-a pronunţat aşa cum o făcuse prin cuvântul „aşa deci!”

— Charley, Tom, veniţi încoace!

Cei doi muncitori chemaţi s-ai grăbit să se alăture celorlalţi, adunaţi deja în cabina şoferului.

— Vă priveşte şi pe dumneavoastră, Mister Green ceea ce o să vă spun acum. Ştiţi cu toţii ceea ce s-a întâmplat numai cu puţin înaintea.

— Fireşte că ştim prea bine cu toţii.

— Numai printr-o întâmplare am scăpat de o mare primejdie, aceea de a fi acum zdrobiţi în fundul unei prăpăstii. Fără îndoială, ni s-au rezervat şi alte surprize asemănătoare şi tocmai în

această regiune civilizată a Africii, de data asta din apropierea oraşului Capetown. Am scăpat poate cu bine numai că am ales în ultimul timp un cu totul alt traseu decât cel obişnuit. Cei ce mă vor înlăturată fizic din drumul lor ştiau poate în avans că noi vom urma exact traseul domnului Georg Hartung descris în cartea sa. Întrucât din nou am revenit acum la vechiul traseu, nu trebuie să ne mai mire dacă vom avea parte de noi surprize de aceeaşi anvergură.

— În cazul acesta propun să schimbăm pur şi simplu vechiul meu traseu, a întrerupt-o Georg. Pentru a preîntâmpina întâlnirea cu alte bombe asemănătoare presărate pe şosea, ar fi suficient să alegem un „drum” paralel, dar nu acesta.

— Vă rog, Mister Hartung, lăsaţi-mă să-mi exprim ideile până la capăt, a reluat Leonor pe un ton conciliant, dar plin de fermitate. E hotărârea mea fermă de a merge pe acelaşi drum şi în continuare. Numiţi-o dacă vreţi un simplu capriciu de-al meu, dar are o motivaţie ascunsă la bază. Acum cu toţii, dumneavoastră Mister Hartung, Mister Green, Charley şi Tom, vă puneţi în primejdie vieţile în fiecare minut, putând să săriţi în aer, să fiţi sfârtecaţi, să vă prăbuşiţi într-o prăpastie, aşa că acum puteţi decide să mă părăsiţi. În apropiere se află o cale ferată, puteţi ajunge cu uşurinţă în Capetown, iar de acolo în patrie, aşa că mă veţi putea părăsi fără alte consideraţii.

Toţi au făcut nişte figuri lungi şi încurcate în urma acestor cuvinte.

Adam a început să se scobească în urechea sa normală, apoi în cea artificială.

— Şi dumneavoastră? a întrebat Charley, care şi-a revenit primul din şoc.

— Îmi voi continua călătoria în jurul lumii. Pentru deservirea automobilului, după cum vă este cunoscut, ajunge o singură persoană. Atunci când va trebui să dorm, voi acţiona blindajul şi voi fi la adăpost ca într-o fortăreaţă.

Georg a fost pe punctul de a deschide gura, după care s-a decis să nu spună nimic deocamdată.

— Cred că astăzi s-a întâmplat să am ceva în urechi, întrucât nu prea aud bine, s-a pronunţat Adam, care continua de zor să se scarpine în urechi.

— Vorbesc foarte serios, gentlemeni, părăsiţi-mă. Dacă voi putea, vă voi recompensa pentru serviciile dumneavoastră.

Chipurile uimite ale celor doi muncitori spuneau totul, surpriză, decepţie, tristeţe.

— Şi în cazul acesta, au spus cei doi într-un cuvânt, încotro trebuie să mergem noi?

— Să lăsăm glumele acestea! a spus în sfârşi Green.

— Nici pe departe nu e o glumă, dar, dar... Leonor a trebuit acum să lupte cu sine însăşi, sunt nevoită să vă fac atenţi asupra primejdiilor care vă aşteaptă. Şi asta în fiecare moment.

— Leonor, nu-i mai chinui pe bieţii oameni cu aşa ceva, a rugat-o Georg cu o voce şoptită.

Totul se încheiase înainte de a începe, deşi oamenii săi încă nu se pronunţaseră formal, în sensul că nu au spus nici da, nici nu propunerii patroanei lor.

Acum însă Leonor i s-a adresat de-a dreptul lui Georg:

— Pe dumneavoastră însă o să vă rog direct şi personal să mă părăsiţi!

Se părea că Georg avea intenţia de a-i râde în nas.

— Ei, cred că glumiţi, s-a mărginit el să repete cuvintele lui Adam.

— Niciodată n-am vorbit mai serios decât acum, a replicat ea.

— Cum aşa?

— Nu vreau să vă am pe conştiinţă!

— Lăsaţi asta în seama mea.

— Nu, nu, aici este vorba şi de altceva. Întrucât eu, eu...

Leonor n-a mai fost în stare să mai continue. S-a întors cu spatele şi a părăsit cabina şoferului, refugiindu-se în compartimentul său privat. Înainte de asta, tânăra pălise, după care se înroşise ca focul.

Încercarea ei eşuase pe toate planurile. Sau mai degrabă, totul se petrecuse aşa cum era necesar să se petreacă, întrucât nimeni dintre cei prezenţi nu voia cu adevărat să plece.

Georg a trecut la volan şi a pornit din nou motoriul.

— Ei drăcie! Femeile astea, femeile astea, a murmurat încă o dată, distrat, Adam.

A voit să mai adauge ceva cu privire la cele spuse de Leonor, dar Georg l-a rugat să nu o mai facă.

După un timp. Leonor s-a reîntors în cabină. Se vedea cu ochii liberi câtă osteneală îşi dăduse ca să-şi şteargă de pe faţă urmele lacrimilor pe care le vărsase în intimitate.

— Să nu mai vorbim despre asta, bine? s-a rugat Georg.

— Bine.

— Mă refer la subiectul care ar frânge şi inimile celor mai bravi.

— Bine.

— Despre alte subiecte aş vrea totuşi să vorbim.

— Despre ce?

— Despre atentatul cu bombă.

— Bine, de ce nu?

— Dacă ar fi reuşit ne-ar fi rupt în bucăţi, sau cel puţin, Maximus ar fi fost sfârşit aruncat într-o prăpastie.

— Cu siguranţă.

— Ce motiv i-ar fi împins la asta pe acei ce vor să intre în posesia morisitului? Nu cumva arată totul de parcă inamicii noştri potenţiali şi-ar fi schimbat brusc intenţiile?

— Da, arată de parcă aceştia n-ar mai vrea deloc să intre în posesia morisitului, ci dimpotrivă, să ne arunce direct în prăpastie, anihilându-ne pentru ca energia lumii lor bazată pe cărbuni şi petrol să fie perpetuată, putându-se împărtăşi pe mai departe dividendele şi profitul lor. Vor fără nici o îndoială ca lumea veche clădită pe combustibilul convenţional să continue, aşa cum e.

Leonor discuta în amănunt această problemă, de parcă ar fi fost o martoră nevăzută la întâlnirea avută de Arthur Deacon cu complicii săi. Nu era totuşi greu să-ţi dai seama, atentatul însuşi o spusese destul de clar.

— M-am gândit să mă folosesc în continuare de drumul vechi, privind totul ca pe o provocare. În astfel de lucruri pot fi îngrozitor de încăpăţânată.

— Este o provocare ce vă face cinste!

— Altfel ar fi o laşitate, pe care nu mi-aş putea-o ierta niciodată. Cu toate astea, nu mi-ar plăcea ca alţii să sufere din această cauză.

— Asta sper că am lămurit-o definitiv şi bine. Asupra altor lucruri vreau să vă atrag atenţia.

— Adică?

— Există anumite îndatoriri care nu sunt înscrise în nici un catehism din lume. Să presupunem, Doamne fereşte, că vom cădea cu toţii în capcana adversarilor noştri, că întreg morisitul va fi distrus dintr-o lovitură, în acest caz invenţia preţioasă a tatălui dumneavoastră va fi pierdută, întrucât Mister Morris n-a publicat...

— Ştiu la ce vă referiţi. Nu, nu, s-a avut în vedere şi acest aspect. Când am oferit atunci morisitul spre vânzare, iar fiul lui Mister Deacon s-a opus, am putut constata din privirile aruncate pe furiş între ei, că se pregăteşte ceva împotriva mea. Această bănuială s-a transformat în siguranţă în momentul când Arthur

Deacon s-a autopropus ca însoţitor de bord. Atunci mi-am făcut testamentul, l-am depus la un notar, sub clauza de a fi decis la trei ani după moartea mea. Acolo se găseşte reţeta fabricării morisitului.

— Atunci e în regulă!

— Cu toate acestea, trebuie din nou să vă previn, moartea ne poate pândi în diferite forme şi tocmai de aceea v-aş sfătui... Mai aveţi încă timp să...

— Oh, Leonor... Miss Morris...

Nu s-a mai spus nimic în afara unei strângeri de mână, care însă era suficient de grăitoare.

În continuare, n-au făcut decât să vorbească despre măsurile de siguranţă pe care le socoteau necesare de luat şi care vor fi evocate în capitolul următor.

CAP. XXXV

MAŞINA INFERNALĂ

Maximus şi-a făcut intrarea în Capetown, anunţat ca unul din ultimele minuni ale lumii, pe cale telegrafică, de către toate agenţiile de presă mai importante. Întreg oraşul a fost în picioare, în sensul figurat al cuvântului, se înţelege.

(Urmăriţi continuarea în broşura nr. 14).

CUPRINS

CAP. XXXII *UN CAPITOL SCURT, DAR CUPRINZĂTOR*....3
CAP. XXXIII *FĂRĂ APĂ ŞI ELECTRICITATE*.....5
CAP. XXXIV *UN ATENTAT CU BOMBĂ*.....18
CAP. XXXV *MAŞINA INFERNALĂ*.....24
CUPRINS.....25

MAŞINA INFERNALĂ

Pe vapor, dispozitiv explozibil pentru distrugerea lui Maximus. Încercare nereuşită de arestare la Buenos Aires. Automobilul blindat ucigaş.